

Arrest

nr. 141 135 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 1 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 december 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2012, met aanvulling verzoek van 17.07.2012, werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer [M.U.] sinds juli 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een inburgeringscursus heeft gevolgd en ter staving een attest van inburgering d.d. 01.06.2011 voorlegt, Nederlands leert en spreekt en ter staving een brief van zijn leerkrachten bij Leerpunt Gent voorlegt, werkbereid is, opgevolgd wordt binnen het OCMW van Gent en ter staving inkomensattesten van het OCMW voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en verschillende getuigenverklaringen en geloofsbrieven voorlegt van vrienden, kennissen en zijn huisarts bij wie hij regelmatig op consultatie komt sinds 30.04.2010, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zeer aangenaam zou zijn en een aanwinst zou zijn voor onze maatschappij, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer [M.U.] diende voor de eerste maal een asielaanvraag in op 23.07.2007, die afgesloten werd op 25.04.2008 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 29.08.2008, die afgesloten werd op 05.11.2008 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures - namelijk 9 maanden voor de eerste asielprocedure en iets langer dan 2 maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mijnheer [M.K.] vroeg op 19.11.2009 asiel in België aan. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Polen op 15.12.2009. De Poolse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname. Bovendien dient hierbij te worden gesteld dat Polen gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 15.05.2010 een bijlage 26quater af, hem betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat de medische regularisatieprocedure van mijnheer [M.U.] drie jaar geduurd heeft en dat zij beroep hebben aangetekend tegen de negatieve beslissing. De aanvraag art. 9ter, ingediend op 25.09.2008 werd op 19.09.2012 ongegrond verklaard. Het feit dat de afhandeling van de aanvraag art. 9ter enige tijd op zich heeft laten wachten, vormt echter geen buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Ook het feit dat zij beroep zouden ingediend hebben, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, vermits betrokkenen zich tijdens de beroepsprocedure kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

Mijnheer [M.U.] haalt aan dat hij een minderjarige schoolgaande zoon heeft. Hij meent dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstig nadeel zou betekenen dat zijn zoon zich gekrenkt zou voelen, psychische schade zou kunnen oplopen en weinig kans op een positieve ontwikkeling zou hebben. Hij beroept zich hierbij op art. 3, art. 29 en art. 12 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Hierbij dient

opgemerkt te worden dat de de zoon van betrokkene, [M.K.], volgens het door hem voorgelegde paspoort, geboren werd op 07.08.1990. Hij heeft reeds op 07.08.2008 de meerderjarige leeftijd bereikt. Gezien de zoon van betrokkene meerderjarig is, zijn de aangehaalde elementen niet relevant en kunnen ze niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

De motivering moet inderdaad draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Dit is ten onrechte.

- [...]

Op datum van 25/09/2008 werd een medische regularisatieaanvraag ingediend voor de verzoekende partij.

Deze aanvraag werd op 03/02/2009 ontvankelijk verklaard.

Aan de verzoekende partij werd een attest van immatriculatie afgeleverd.

Pas op datum van 19/09/2012 werd de beslissing tot ongegrondheid genomen in het kader van deze aanvraag.

Op datum van 22/05/2012, de datum van aanvraag van de humanitaire regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werd aldus ingediend op een tijdstip waarop de verzoekende partij over een immatriculatieattest beschikte.

Op het ogenblik van de aanvraag van de humanitaire regularisatieaanvraag verbleef de verzoekende partij aldus legaal in België. gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de medische regularisatieaanvraag.

Een ontvankelijkheidsbeslissing en bijgevolg een afgifte van een immatriculatieattest machtigt de betreffende persoon tot tijdelijk verblijf in het Rijk !

- Dit gegeven maakt zonder meer een buitengewone omstandigheid uit teneinde een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.*
- Deze buitengewone omstandigheid dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk voorhoudt.*

[...]

Daarnaast wordt het vertrouwensbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Ook al wordt in de bestreden beslissing niet expliciet verwezen naar de regeringsinstructies dd. 19/07/2009, dient er van uitgegaan worden dat de bestreden beslissing genomen werd in het licht van de criteria omschreven in deze instructies.

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

De verzoekende partij verblijft op heden reeds vijf jaar en een half onafgebroken in België.

Geruime tijd van deze lange periode verbleef hij hier op een legale manier, namelijk tijdens zijn asielprocedures, alsook tijdens zijn aanvraag tot medische regularisatieaanvraag.

- De procedure tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft maar liefst vier jaar geduurd.*

Deze periode is onredelijk lang.

- Net zoals een onredelijk lange asielpcedure een rechtvaardiging is voor een humanitaire regularisatie, dient een onredelijk lange medische regularisatieprocedure als rechtvaardiging aanvaard te worden.

Tijdens deze lange periode heeft hij inspanningen gedaan zich alhier te integreren.

Met de lokale duurzame verankering van de verzoekende partij dient rekening gehouden te worden, niet enkel voor wat betreft de beoordeling van de gegrondheid, doch ook bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis.

c)

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

[...]

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, schoolgaande kinderen...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKEUKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

[...]

Naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel geschonden.

*In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).*

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

*Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).*

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker wijst er allereerst op dat hij op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat dit gegeven zonder meer een buitengewone omstandigheid uitmaakte en dat het gegeven dat de medische verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing niet relevant is, nu de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Dit betoog van verzoeker mist

evenwel juridische grondslag. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State doet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet immers geen afbreuk aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Verzoeker betwist niet dat zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing reeds ongegrond werd verklaard en dat hij op dat ogenblik aldus niet langer gerechtigd was op een tijdelijke verblijfstitel. Hij toont niet aan dat verweerder op dit punt een incorrecte of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt.

Verzoeker ontwikkelt verder een betoog waarbij hij vertrekt van het uitgangspunt dat de bestreden beslissing werd genomen in het licht van de criteria zoals deze werden omschreven in de regeringsinstructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit gestelde vindt evenwel geen steun in de motieven van deze beslissing. Zo wordt hierin op geen enkele wijze verwezen naar deze instructie of de hierin vervatte criteria. Verzoeker beriep zich hierop als dusdanig ook niet in zijn aanvraag. De Raad merkt ook op dat deze intussen vernietigde instructie handelde over humanitaire situaties die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, terwijl in casu een beslissing voorligt waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wegens het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker stelt verder dat gelet op de publieke verklaringen van zowel *“het kabinet De Block als de directie van de dienst Vreemdelingenzaken”* die bevestigen dat de criteria van de instructie nog gelden voor zij die eraan voldoen, mag worden verwacht dat iedere beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdend met de achterliggende filosofie van de instructie. Hij wijst in dit verband op een duurzame lokale verankering in België waarmee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De instructie waarop verzoeker doelt, werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat hij zich bevindt in een humanitaire situatie die gelijkt op de in de instructie opgenomen humanitaire situaties die een machtiging tot verblijf in het Rijk rechtvaardigen opdat hij niet langer buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, of opdat deze buitengewone omstandigheden automatisch zouden worden verondersteld, kan de Raad enkel vaststellen dat deze redenering van verzoeker ingaat tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak van de Raad van State waarbij werd overgegaan tot de nietigverklaring van de betreffende instructie net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe. Het is het bestuur geenszins toegelaten bepaalde vreemdelingen vrij te stellen van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. De Raad merkt hierbij op dat verweerder omtrent elk van de aangehaalde elementen heeft voorzien in een motivering waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van een kabinet en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de in casu bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoeker herhaalt dat hij reeds vijf en half jaar onafgebroken in België verblijft en dit gedurende geruime tijd op legale wijze, namelijk gedurende de behandeling van zijn asielaanvragen en zijn

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt ook andermaal de behandelingsduur van deze laatste aanvraag, die volgens hem onredelijk lang was. Hij wijst op zijn inspanningen tot integratie tijdens deze periode en de duurzame lokale verankering die hij opbouwde. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende voornoemde elementen, doch oordeelde dat aldus nog niet blijkt dat verzoeker verhinderd is de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Verweerder stelde dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en de asielprocedures ook geenszins onredelijk lang hebben geduurd. Ook stelde hij dat het gegeven dat de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enige tijd op zich liet wachten, nog geen buitengewone omstandigheid vormt. Ook wat de duur van het verblijf en de ingeroepen elementen van integratie betreft, oordeelde verweerder dat deze elementen op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hij stelde dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker door het louter herhalen van de door hem aangevoerde elementen en het stellen dat deze wel buitengewone omstandigheden uitmaken, het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de gegeven motiveringen niet aannemelijk maakt. Inzake het betoog van verzoeker dat de lange behandelingsduur van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aanvaard als een reden voor een verblijfsmachtiging, kan de Raad ook enkel opmerken dat dit betoog niet dienstig is in het kader van huidig beroep dat enkel handelt over een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omwille van het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker betoogt nog dat de motivering betreffende de door hem ingeroepen elementen van integratie onjuist en kennelijk onredelijk is. De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Door te stellen dat de elementen van integratie waarvan melding wordt gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op zich nog niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, terwijl niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de thans voorliggende aanvraag op zich nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus *‘ondergraaft’* of overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat zijn langdurig verblijf in België of het feit dat hij zich integreerde op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom de duur van het verblijf en een goede integratie voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. In de thans voorliggende situatie toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet.

Verzoeker benadrukt zijn duurzame lokale verankering in België en zijn langdurig verblijf in België. Aldus toont hij evenwel nog niet aan dat verweerder zijn situatie incorrect inschatte. Het feit dat een

vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, merkt de Raad nog op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België zou kunnen verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.2.5. Het middel is ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS